

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό του Ίσπανου συγγραφέως Έμμ. Γονζαλις]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Φιλίξου, Ακακία!

Και πράγματι, το Λαμιονισμένο, γρήγορο σαν αστραπή ώριμος κατά του μαύρου, αλλά εκείνος πρόλαβε και χτύπησε πίσω από έναν κέρδο όπου έτιλιζε και το σχοινί της θηλειάς, συγχρόνως δέ κι ο Τερράλ με μίαν δυνατή μαγκουριά έκανε το ζώο να οπισθοχωρήσει. Έν τώ μεταξύ ο Λόν Γοντράν είχε συνοδέψει την Ελισάβετ στο σπήλαιο.

— Δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα απ αυτό το καταραμένο άλογο, ελπε ο Τερράλ κοιτάζοντάς το με προσοχή.

— Μπα, του απάντησε ο μαύρος, μου φαίνεται πως είνε τειπέλιχο κι όχι κακό. Δέ βλέπεις πως σηκώθηκαν οι τρίγες του και τρέμει από το φόβο του.

— Ναι, φοβάται, ελπε ο Τερράλ σκεπτικός. Τραβάει το σχοινί του σά να ελπίξω πως θα μπορέσω να ξεριζώσω το δέντρο και να το σκάσω. Μά γιατί φοβάται; Δέ φαντάζομαι εμείς να του προκαλούμαι τέτοιο φόβο. Κάποιο θηρίο θα γυρίσει εδώ γύρω και θα το έχω αντίληφθη.

— Εδώ ποτέ μου δεν απάντησα, όταν κυνηγούσα εδώ, θηρία, του ελπε ο μαύρος. Μή τ'α λές, αυτό, Τερράλ, γιατί αν σ' άκουση ή κυρία δεν θα κλείση μάτι τη νύχτα.

— Έχεις δίκιο Ακακία, απάντησε ο Τερράλ. δέ θα πώ τίποτε ούτε σ' αυτή, ούτε στο Λόν Γοντράν' σ' εμάς, άπόκειται να του; φυλάξομαι.

— Μπορείς να βασίζεσαι σέ μένα, Ιάκωβε, και να κοιμηθής στη σπηλιά ως της τρείς το πρωί. Με μία καλή καραμπάνα στον όμο, μπορώ να σάς προφυλάξω από όλόκληρο κοπάδι τίγρων, του ελπε γελώντας ο μαύρος.

Ο Τερράλ χαμογέλασε κι' αυτός για τους φόβους του και τον ευχαρίστησε για την προσφορά του να φυλάξη, γιατί ήταν κατακουρασμένος. Έπειτα έμάζεψαν ξερά χόρτα, τα μετέφεραν στο σπήλαιο και τα έστρωσαν χάμο για να διανυκτερεύσουν. Αφού έφαγαν, ο Φαβιέ έδωσε στο μαύρο μία ωραία άγγλική καραμπάνα και μια πλατειά ξιφομάγαλα κ' έσυμφορήθη να φυλάξη ως της τρείς το πρωί ο Ακακίας και κατόπιν να ξυπνήση τον Τερράλ.

Οι άντρες άμείως, έκοιμήθηκαν βαθειά, μονάχα η Ελισάβετ δέ μπόρεσε να κλείση μάτι, σαν ένας άόριστος τρώχος να την έβραίνανε. Χίλις δυό φορές, όπτασις την κατεδιόξαν.

Μία στιγμή της φάνηκε πως άκουσε να βγαίνουν απ' τα βάθη του σπηλαίου κροάσεις και δυνατές κρηγγές. Αρσένος άνοιξε τα μάτια της και διεύρινε μεσ' στο σκοτάδι μία σκιά άνθρώπου. Εκκόταξε αναποφάσιστη να ξυπνήση του; άλλους, όταν αναγνώρισε τον Ακακία που κρατούσε από το χέρι ένα σχοινί άναμμένο σ'α λαμπάδα κι' έσπερε από το άλλο, πιασμένο απ' το λαμπό ένα υπόζανθο ζώο με μαύρα στίγματα, που έμοιαζε πολύ με γάτα.

Τρία όμοια ζώα έπαϊζαν στα πόδια του μαύρου. Τά έπιασε, τά έσφιξε σ' ένα λινό σακκι και τό έκλεισε με σχοινί. Έπειτα έσφιξε τό σακκι στον όμο του και τράβηξε για την έξοδο της σπηλιάς.

Όταν διήλθε μπρός από τό μέρο, που κοιμόταν η Ελισάβετ, στάθηκε για να την κοιτάξη, με έντρομος, ελδε πως ήταν ξύπνια και πως είχε καρφωμένα τα μάτια της άπάνω του.

— Τι τρέχει, Ακακία; τον ρώτησε. Μήπως κανένας κίνδυνος; μά; άπειλει τ' ήφνες να μάς ξυπνήσης;

— Όχι, κυρία, της απάντησε με σεβασμό ο μαύρος; άκουσα της; φωνές αυτών των άγριόγατων κ' επειδή φοβήθηκα μή σά; άνησυχήσω, ήρθα ήσυχα-ήσυχα μέσ' στη σπηλιά να του; πιάσω και να τους πιάσω στη λίμνη.

— Α, άγριόγατο είνε! ελπε η Ελισάβετ που ελχε ήσυχάσει. Πραγματι, αώς ήσαν πολύ δυσάρεστοι συγγάτοι και δέν μ' άφησαν να κοιμηθώ. Κ' έξ' άλλου αυτό τό σκοτάδι, ή άγριεμάρα που βασίλευε εδώ μέσα, μου άφήρεσαν κάθε όρεξη για ύπνο.

— Η νύχτα είν' ωραία, κυρία, της απάντησε ο δούλος, και αν θέλετε να πάτε να κάσετε στην όχθη της λίμνης, θα βήθε εκεί ήσυχία κι' άνάπαυση.

— Ναι, του ελπε η Ελισάβετ, έχω ανάγκη άέρος. Εδώ μέσα δυσκολεύομαι

ν' άναπνεύσω.

Σηκώθηκε κι' άκολούθησε τον Ακακία που την ωδήγησε στην όχθη της λίμνης. Εκεί μέσα στο μεγαλειό της νυκτερινής φύσεως; οι φόβοι της σκοοπίστηκαν. Στο πλευρό της ο μαύρος, όρθιος, άκίνητος, ελχε βυθιστή σέ σκέψεις. Τά χέρια του έπαϊζαν με τό

σχοινί του σάκκου που ελχε μέσα τους μικρούς άγριόγατους. Έξαφνα έβαλε τό χέρι του στον όμο της; Ελισάβετ, ή όποία τον κοιτούσε με πολλή περιέργεια.

— Κυρία, της ελπε άφρα και μ' άλλοιωμένη τη φωνή του, πιστεύετε ότι είνε άδύνατο μία λευκή ν' αγαπήση ένα μαύρο;

— Τρελλάθηκες, Ακακία, του απάντησε, και με ρωτά; τέτοια πράγματα;

— Βέβαια, δέν είνε λογική ή ερώτησή μου, της απάντησε ο μαύρος, αλλά τό κάνω αυτό γιατί ή ωραία αυτή νύχτα μου θυμίζει ιστορίες της πατρίδας μου, που ο πατέρας μου, βυσσιλιάς; μιας μεγάλης φυλής, μου της; διηγήθηκε πολλές φορές.

Μία τέτοια νύχτα, σαν την άποφνή, έξακολούθησε ο Ακακίας, ο πατέρας μου έτολμισε να μη τό σπύτι ενός λευκού και να κλέψη από κεί τη γυναίκα του που την αγατούσε!

— Τη δυστυχισμένη! ελπε η Ελισάβετ, και τί άπόγινε;

— Αυτή δέ θέλησε ποτέ ν' άνταποκριθή στην άγάπη του πατέρα μου, αν κι' αυτός για να την κλέψη άφήρισε την έξδίκησι των λευκών και τό μίσος της φυλής του. Μία μέρα, επειδή τό πείσιμα της τόν ελχε θυμώσει, την έπλήγωσε με ένα φαριμακό βέλος. Μία εκείνη, αν και πονούσε απ' την πληγή της, δέν έδειχνε τόν πόνο της; μά χαμογελούσε, σαν να ήταν ευτυχισμένη επειδή έβλεπε να πεθάνη; πρόμα που έκανε τόν πατέρα μου να την λυπηθώ, να γιατρέψη την πληγή της; μά τό βότανα του βουνού και να την σώση. Και άφρα έτσι ελδε πιά πως δέ μπορούσε να νικήση τό πείσιμα της, άποφάσισε να την γυρίση στους δικούς της. Εκείνη προσποιήθηκε ότι δεχεται και τόν ευχαρίστησε για τη μεγαλοψυχία του. Και πράγματι την έβαλε σ' ένα άμάξι που ο ίδιος τό ωδήγούσε και την έγύριζε πίσω. Όταν έζωσαν να φτάσουν στο σπίτι της, ο πατέρας μου γύρισε για να την δη μέσα σ'ε άμάξι για τελευταία φορά. Της μίλησε, αλλά αυτή δέν του άπαντούσε έπιασε τό χέρι της; μά τό βρήκε πιασμένο. Ελχε πεθάνει υποβληθείσα μόνη της στο μαρτύριο της πείνας. Προτίμησε τό θάνατο παρά τά γυρίση στο σπίτι της ντροπισμένη.

— Τη δυστυχισμένη! έκανε η Ελισάβετ με οίκτο.

— Κι' όσος, της απήτησε ο Ακακίας, έκανε λάθος ο πατέρας μου. Άμα θέλει κανείς ν' αγαπήση, πρέπει πρώτα να προσπαθήση να γίνη αγαπητός. Άν εγώ αγαπούσα μία λευκή όραία σαν και σάς, Κυρία μου, θα την έκανα θεοτίτη μου και θα την υπάκουα σά σκύλλος, θα γινόμουν δούλος της. Δεν θα ζούσα παρά για να την αγαπά, να την βλέπω, να την ήτερασιζόμαι. Θα την προτιμούσα κι' από τό κινήρι, κι' από τό ψάριμα, κι' από τόν πόλεμο, κι' απ' αυτή την ελευθερία. Κι' αν γινότανε ποτέ σκλάβο, θα γινόμουν α; εγώ σκλάβος; για να την άκολουθήσω. Ά, δέ, στον ύπνο μου μοναχα την εικόνα της; θα έβλεπα και διαρκώς τ' όνομά της; θα φημιριζα.

— Δεν έπίστενα ποτέ ότι, μέσα στην καρδιά ενός μαύρου δούλου, μπορούσε να βρισκονται τέτοια αισθήματα. Ελπε η Ελισάβετ που ελχε έκπλαγη από τά λόγια του μαύρου. Άς τώρα δέν σέ ελξερα καλά. Έννοια σου λοιπόν κι' αν βοηθήσης; όποι; πρέπει τόν άφέντη σου σ' αυτή την έπιχειρήσή του, δέν θα σέ ξεχάσω. Θα τό προτείνω ν' άγοράση μίαν όμορφη Ίνδη που θα σ' αγαπήση για την άνδρεία σου και την αγαθότητά σου.

Ο Ακακίας άφρεσε ένα τρομερό γέλιο κι' άποκρίθηκε:

— Α! μίαν Ίνδη δούλη που να μ' αγαπήση για την αγαθότητά μου, παρ' όλη μου την άσχημία, δέν είνε έτσι, Κυρία; Τότε σεις; γιατί αγαπάτε τόσο πολύ τόν άφέντη; Για την αγαθότητά του ή για την όμορφιά του;

Κ' έπιασε δυνατά τό χέρι της κυρίας του.

— Δυστυχισμένη ε, του ελπε προσπαθούσα ν' απαιλληχθώ από τό χέρι του, τρελλάθηκες λοιπόν; Σεχνάς ότι είμαι ή γυναίκα του άφέντη σου;

— Αλλά δέν με κατάλαβε; κυρία; ελπε, καρφώνοντας έπάνω της τά κίτρινα σαν τό χρυσάφι μάτια του. Εσένα αγαπώ! Ναι, έσένα! Σ' αγαπώ κι' άς είμαι δούλος, κι' άς είμαι μαύρος. Έστο κι' αν ή άγάπη μου προκαλέση τό θάνατό μου! Μά τί σημασία μπορεί να έχη ή θάνατος, αφού τόρα μπορώ να σ' απαγάγω μέσ' στο δάσος, πράγμα που δεκατένε όλόκληρους; μήνες ποδύ.

— Άφρέσέ με, άθλιε! φώναξε γεμάτη αγανάκτηση η Ελισάβετ. (Ακολουθεί)

